

MitID: Henvendelse om kommunikation

Kommunens forpligtelse til at kommunikere og give adgang uden privat MitID

Den sidste dør – når adgang bliver til illusion

Vi er nået til et punkt, hvor man ikke længere kan tale om digitalisering som et tilbud.

Det er blevet en betingelse.

En forudsætning.

En stille, administrativ regel, der aldrig har været vedtaget – men som alligevel styrer alles hverdag.

MitID er ikke længere *én* af flere nøgler.

Det er i færd med at blive **den eneste nøgle**, som hele den offentlige sektor bygger sin adgang omkring.

Og hver dag bliver døren smallere.

Når den fysiske dør kræver digital adgang

Det mest alarmende tegn er ikke engang i de digitale selvbetjeningsløsninger.

Det er i den fysiske virkelighed:

I flere kommuner kan du **ikke møde op på Borgerservice**,
uden først at **bestille tid online**.

Og tidsbestillingen kræver — selvfølgelig — **MitID**.

Dermed opstår den første fuldt lukkede sløjfe i Danmarkshistorien:

- Har du **ikke MitID**, kan du **ikke bestille tid**
- Kan du **ikke bestille tid**, kan du **ikke komme ind**
- Kan du **ikke komme ind**, kan du **ikke få hjælp**
- Og uden hjælp kan du **aldrig få MitID**

Døren findes fysisk,
men adgangen er digital.

Og dem uden nøgle må stå udenfor — lovligt, men uden mulighed.

Ombudsmandens advarsler bliver virkelighed

Ombudsmanden har gentagne gange understreget, at digitale løsninger **ikke** må skabe barrierer, og at myndighederne skal sikre adgang for borgere, der **ikke har** eller **ikke kan bruge** digitale identifikationsmidler.

Alligevel er det præcis det, der nu sker.

Der opstår en virkelighed, hvor:

- digital adgang styrer fysisk adgang
- kontaktveje skjules bag menuer
- borgere uden MitID ikke længere kan orientere sig mod deres egen myndighed
- og almindelige borgere ikke får at vide, at de faktisk har ret til alternativer

Det er ikke digital service.

Det er digital eksklusion med glatte overflader og venlige ikoner.

Når et system bliver normen uden at blive vedtaget

Sådan her opstår digital tvang i praksis:

Det starter med at være "frivilligt".

Så bliver det "anbefalet".

Så bliver det "udgangspunktet".

Og pludselig står borgere i en situation, hvor noget der aldrig blev vedtaget som lov, bliver behandlet som *ufravigelig virkelighed*.

MitID er i dag ved at blive den uofficielle standard for adgang til det offentlige.

Ikke fordi Folketinget har besluttet det, men fordi systemerne har bygget sig selv ind i alle processer.

Det er ikke sådan demokrati normalt indfører regler.

Det er sådan software gør det.

Nu er sidste mulighed for at sige stop

Hvis ingen stiller spørgsmål,

hvis ingen søger aktindsigt,

hvis ingen beder om alternativer,

hvis ingen siger fra over for, at **privat MitID** bruges som adgang til offentlige myndigheder, så bliver døren ikke bare lukket.

Den bliver låst.

Digitalt.

Stille.

Uigenkaldeligt.

Ikke af ond vilje.

Ikke af lovgivning.

Men af mangel på modstand.

Derfor er dette øjeblik vigtigt:

Det er her, borgeren stadig kan sige **STOP**,

før døren smækker — og kun dem med nøgle får lov at komme ind.

[AKTINDSIGTSANMODNING MitIDDownload](#)

[Grundlag for anvendelsen af privat MitIDDownload](#)

[Adgang og kommunikation uden privat MitID](#)